

CORPUS INTELLECTUS

Teilhard de Chardin metafizikájához

*Valaki felszakította az Ostyát,
s kilökött a fényre.*

*Most próbálok magam
talpra állítani, formát
adok az érintésnek.
Próbálok értőn belépni
saját anyagom szerkesztésébe.*

Kódolom az evolúció jeleit.

*De hiába van diagnózis,
a látszat nem a változás,
nem szólhatok bele
önmagam kezelésébe.*

*Tudom, nem tudok mást,
értelmezésem üres analógia.*

DEUS DEDIT, DEUS ABSTULIT

„Isten adta, Isten elvette” (Jób szavai)

*Ki vagy, aki szemem
vakablakába nézel,
s tovább magasítod
fölöttem a falat?
arccal lefelé fektetsz
hajómban, hogy ne lássam
majdani halálomat.*

*Ki vagy, te nem-létező
mozdulatlan árnyék?
Mondd, hová kapom
tőled a belépőjegyet?
Hajamból kígyó, fonsz,
s átadsz a fúriák dühének,
vagy felhasítod nekem az eget?*

*Ki vagy, aki elcsúfítod
anyagom, s lomb nélküli
fának faragsz. Ráncaim szörnyű
Gorgó fejet festenek rám.
Kérlek, ne küldj el, ha az utolsó
felvonásban a semmi terhét ledobom
magamról, s kopogok az ajtófélfán.*

*Lehet, hogy hetérák tánckarába
küldesz, s megvárod, míg lerogyok,
s összebújik velem az éjszaka.
lehet, hogy Pürrah lesz megújult nevem.
Jeleket várok tőled, Uram.*

DÉLUTÁNI SZERTARTÁS

egy kereszténynek,
aki a hit követének vallja magát

*Valami távoli őshuzat lobbantja
gyertyád, szemedbe intarziát farag
a tél, a nyár, a meg nem élt szabadság
utáni vágy, s a félelem, hogy nem
tudod legyőzni önmagad.*

*Oly kicsi vagy, ahogy a belőled
kilélegzett árnyék nyomán megmozdul
körvonalad, s helyet adsz magad mellett
láthatatlan démonoknak, csak azért,
hogy megleckéztess, hogy éreztess velem,
jobb, ha félreállok, s elfogadom, hogy valami
Istennek nem tetsző játék áldozata vagyok,
mégis mentenem kell, ami menthető még,
hogy a reggeltől estig tartó álomból
végre magamhoz térjek, s engedjem
vállamra ereszkedni az ég kékjéből
a madarat, hogy széttárt
testem rejtekébe bújva végső menedéket
találjon, s kegytárgya legyek neki.*

*Te pedig ott ülsz az asztal végén, saját
fény-orgiádba égetve örökkévalóságba
tekintő szemed.*